

[Kofod-Svendsen]

vate skal løse drifts- og anlægsgaver frem for det offentlige, men vi vil hele tiden ind i denne udfordring. Og når vi har et underskud på over 30 mia. kr., kan det være ganske fornuftigt at indkassere en besparelse, hvis der er mulighed herfor.

Der er områder, følsomme områder, hvor jeg tror vi alle finder det mere end vanskeligt at gennemføre besparelser. Men at vi pr. definition skal undgå besparelser, kan vi ikke medvirke til. Derfor stemmer vi imod.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Når man lytter til debatten, tror jeg, man med rimelighed kan slå fast, at der er almindelig – sådan oplever jeg det – accept af, at udlicitering af offentlige opgaver i virkeligheden er en ganske god idé. Sådan har jeg forstået langt de fleste ordførere, for ikke at sige alle ordførerne. Det er noget med at få efterprøvet, hvor vi løser opgaverne bedst og billigst, og det vil være til fordel for de fleste at få det efterprøvet.

Jeg vil gerne understrege endnu en gang, at jeg synes næsten, det er allermest til fordel for de offentligt ansatte, for hvor har de dog været udsat for utrolig mange urimelige angreb, når folk næsten pr. rygrad siger: De er offentligt ansat, derfor er det ikke så godt, det, de laver. Folk bruger lidt mindre diplomatiske udtryk end det, jeg anvendte. Men her får vi altså lejlighed til at efterprøve via udbudsforretningen, hvem der faktisk løser opgaven bedst og billigst. Og hvis det er de offentligt ansatte, der løser den bedst og billigst, så beholder de den. Så kan de med rette fortælle alle – venner, kollegaer, familie – at alt det dér pjat med, at de private på alle punkter er bedre end de offentlige, holder slet ikke. Det er dokumenteret, at på det og det område løser vi altså opgaven bedre og billigere end de private.

Så det er faktisk helt rigtigt opfattet, når hr. Jes Lunde bemærkede, at jeg talte en hel del om personalet i denne sammenhæng. Det gør vi også i den lille vejledning, vi udsendte i sidste uge fra administrations- og personaledepartementet om udlicitering og effektivisering gennem konkurrence. Der er faktisk et helt kapitel om personalet og udlicitering, fordi det er så afgørende, at det i givet fald foregår på en måde, som skaber motivation og engagement og – som fru Mimi Jakobsen var inde på – i virkeligheden sjovere arbejdspladser.

Det er ikke det med udlicitering, der er uenighed om, sådan har jeg forstået debatten. Det, der kan være lidt uenighed om, er procedurerne i forbindelse med det, og derfor synes jeg i og for sig, at det eneste problematiske i dagens debat er den foreslåede dagsorden. Det er ikke så meget debatten, vi har haft, den synes jeg har været fordomsfri, men jeg synes, den foreslåede dagsorden er problematisk. Jeg er efterhånden kommet lidt i tvivl om, hvad der egentlig står i første punktum. Der står, at »Folketinget opfordrer til, at det er ledelsen i den enkelte statslige institution eller forvaltningsenhed, der konkret afgør, om udlicitering af arbejdsopgaver ud fra drifts- og samfundsøkonomiske hensyn er hensigtsmæssig.«

En af ordførerne har spurgt: Det skal vel ikke forstås sådan, at man tager politikernes ansvar for de samfundsøkonomiske hensyn fra dem og lægger det ud til den enkelte institution? Det ville vel nærmest være i strid med ministeransvarlighedsloven. Men sådan forstod jeg heller ikke hr. Lykkesofts indlæg. Hr. Lykkesoft sagde, at der skulle selvfølgelig ikke pilles ved ministrenes instruktionsbeføjelser. Det synes jeg er en klar og rigtig melding, men hvis det ikke er det, der er tale om, hvad adskiller så dagsordenen – det vil jeg da egentlig gerne vide – fra det, der allerede står i cirkulæret? For der står jo faktisk allerede i cirkulærets § 10, at det er den udbydende institution – vi siger ikke engang ledelsen, det kan sådan set være den udbydende institution – der sidder på samarbejdet mellem ledelse og medarbejdere. Der står, at det er den udbydende institution, der i sin afgørelse osv.

Det er altså den udbydende institution, der går ind og afgør den konkrete sag i henhold til de udbudsretningslinjer, som den udbydende institution også selv har lagt fast. Jamen er det bare det, man ønsker gentaget? Hvorfor siger man så ikke, at cirkulærets regler skal fastholdes? Det er så i øvrigt de regler i § 10 – regler, som er i overensstemmelse med bestemmelserne i det foreliggende forslag til EF-tjenesteydelsesdirektiv – der som bekendt har været forelagt for og har vundet tilslutning i Markedsudvalget. Hvis det bare er det, man vil, er der i og for sig ingen baggrund for den del af dagsordenen. Det er – det vil jeg i øvrigt også gerne bekræfte over for hr. Jes Lunde – udtryk for regeringens ønske om decentralisering af an-